

Ako ne more kača dolgo pikniti in strupa izpustiti, ovije se okoli kakega drevesa in izpusti vanj strup. Tako drevo potem usahne.

Prasca ne smeš udariti nikdar z metlo, da ne postane ikrav.

Kadar dopeljejo nove zvone, dobro jih je poljubljati, potem človeka ne bolijo nikdar zobje.

Ako kdo kaj obljubi, pa ne izpolni kmalu svoje obljube, naredi se mu na obleki rdeč križec, ki ga na njo spomni.

Ko se vležeš zvečer k počitku, odpni srajco na vratu, potem bo počival po noči angelj varih na tvojih prsih.

Kadar vidi gospodinja v pomladi prvo zrelo jagodo, naj jo utrga in vrže kokošim. Ako jo pozoblje kókot sam, bo slaba letina; ako jo pa pusti kokošim, bo dobra.

Kadar prodaš kako živinče, daj kupcu nekaj krajcarjev od skupnine nazaj, da bo imel srečo pri kupljenem blagu.

Vrv, na kateri si pripeljal kupljeno žival, ovij okoli noge stola ali mize; potem bo blágo, krotko in rado pri domu.

Kadar oddajaš ali prodajaš kákovno seme, vzeti moraš od prodanega vselej po tri zrna nazaj, da ne boš oddal semena.

Kdor utone ali v kogar trešči, ta ni izveličan.

Ostanke od desek, iz katerih delajo mrliču rako, kakor tudi treske, oblóvino (óblanje) in žagótino (žaganje) ne devajo na ogenj, ampak ob pota in ceste, da ne postane žito snetivo.

Kadar zakápajo mrliča, vrže vsak serođnik po kos zemlje v jamo, zato, da ga po mrtvem ni strah. Ako se zasuje grob, kadar izkopajo jamo, predno denejo mrliča vanjo, je znamenje, da bo kmalu zopet kdo umrl v tisti družini.

Otroci, ki umrjó brez sv. krsta, pridejo v kraj, kjer stoji visoka lestva. Vrh te pa je lepa, svetla luč. Po tej lestvici hodijo ta deca proti luči, da bi jo dosegli. Toda, ko stegnejo roko proti luči, da bi jo dosegli, padejo doli.

Kúšcarje (martinčke) je Bog zato ustvaril, da poberajo in uničujejo koščice od poginólih kač. Te so namreč tako strupene, da bi moral človek umreti, ako bi se na nje nabol, ker ga ne bi mogel noben zdravnik ozdraviti.

Vidovin in Vidóvina.

Na grajščinsko njivo je priletel kávrán¹⁾ in je pobral na njej tri debeljačna zrna in ja odnesel. To pa je videl Vidovin in je rekel: „Ta nam bo odnesel rod, da ne bo rodilo.“ Nato se je izpremenil Vidovin v prasca ter je šel za kavranom, katerega je ujel na „Krvavem morju“ ter mu vzal tri zrna, katera je prinesel nazaj, da je zopet rodilo.

¹⁾ Krokár.

Vidóvina odnese večkrat drvarjem v lozi klobuk, drugim razmeče in raznese konoplje, katere imajo raztresene po travnikih, da pada na nje rosa.

Kadar se stepó vetrovi in nastane vrtinec, stori to Vidóvina. Ona odnese tudi letino iz dežele v deželo.

Deté, katero donesó k sv. krstu, premeni se lahko v Vidóvino in izgine.

Tudi ženske in dekleta nosijo včasih Vidóvino po sedem ali devet let. Kadar gré potem od njih, zamori ves rod.

Ako umrè samodruga mati, denejo ji, ko jo devajo v rako, pod jezik kak denar, prej po stari groš ali tudi po več, sedaj po desetico ali dvajsetico ali tudi kak krajcar. To pa zato, ker bi vstala sicer iz groba „Vidóvina“ ali „ris“, ki bi uničil ali zatrl ves rod. (Ta navada je bila še pred malo leti po nekaterih vaseh adlešiške župnije. V sosednji preloški župniji pa je še dandanes, le da pravijo, da bo vstal iz groba „zmaj“. Tam so prekopali predlani po novem letu grob, v katerem je bila zakopana taka mati. V njem so našli dve dvajsetici in jeden krajcar.)

V *Adlešičih* opisal I. Š.

Naše slike.

Naša slika Račkega na str. 257 nam kaže pokojnika mlajšega, na str. 291 pa v poslednjih, še krepkih letih. — Umetnika, ki je naslikal sliko s str. 297, ne poznamo, a lahko rečemo, da je težko dobiti tako ljubeznivo misel, kakor je ta. — Slika na str. 304 nam kaže duhovsko zdravišče lko v Istri. Ako bode prilično, povemo o lki pozneje kaj več. Isto obetamo tudi o Barbani, ki je vas v južni Istri. — Slika Tomšičeva na str. 321 nam kaže pokojnika po njegovi poslednji fotografiji, kakor se je nosil proti koncu svojega življenja. — Dolcijeva slika na str. 329 je pač že znana čitateljem od poprej. C. Dolci je Florenčan, r. l. 1616., u. l. 1686. — „Šmarije“ (na str. 445) se táko vidi od jugo-zapada. — „Star grob“ (na str. 347) je tukaj vpodobljen, kakor se je videl z viška, ko je bila odvzeta vrhna pokrivajoča ploča. Vidi se jedna cela posoda in kosci razbitih posod. — „Božji grob“ pri Novem mestu je bil nekđaj kapela, sedaj je čisto zanemarjen in se v njem ne mašuje več. Bodo ga pa menda popravili, kar je le želeti. — „Brizinški mestni glavár“ (na str. 361) je narejen po sliki v kranjskem deželnem muzeju. Žal, da ne moremo sedaj več povedati. Če sodimo po noši, živel je koncem 17. ali v začetku 18. stoletja. Slika na str. 369 nam kaže usodo poštnega voza, ki je vozil med Ljubljano in Litijo. No — vse na svetu mine in se umakne novim napravam. — Slike z dolenjske železnice pojasnimo pozneje.